

Mariëlle Veldhuis

RIMPELS EN PLOOIEN

"Ik vind ongemak een ondergewaardeerd gevoel"

tekst: Merel van den Nieuwenhof beeld: Mariëlle Veldhuis

De sculpturen van Mariëlle Veldhuis (1972) maken een primaire reactie los. Je wilt dichterbij kijken om vervolgens terug te deinzen, steekt je hand uit om ze aan te raken en trekt hem snel weer terug. Een combinatie van herkenning en vervreemding laat je langer kijken. 'Ik wil met mijn beelden eerst een fysieke reactie oproepen. Zo vertraagt het proces van zien, interpreteren en oordelen,' vertelt Mariëlle. 'Terwijl het hoofd nog niet weet wat het is, voelt het lichaam al een herkenning.'

De beelden worden eerst in klei geboetseerd. Vervolgens maakt Mariëlle een mal en giet ze de vorm in siliconen. Een proces dat verrassingen met zich meebrengt: 'De transformatie van klei naar siliconen laat zich nooit helemaal inschatten.' Het gekozen materiaal geeft de beelden een huid, die lijkt op de onze. Mariëlle: 'De huid fascineert me. Rimpels en plooien vertellen een verhaal en laten zien wie je bent. De huid is niet vanzelfsprekend, maar wel veelzeggend. Door herhaling van beweging worden de lijnen dieper, vergelijkbaar met de manier waarop ik de klei bewerk.'

Naakt of bloot? De herkenbaarheid van het materiaal gaat bij de kijker vaak gepaard met een gevoel van ongemak. Iets dat Mariëlle niet uit de weg gaat, of misschien zelfs bewust opzoekt: 'Ik vind ongemak een ondergewaardeerd gevoel. Ongemak is puur, direct en moeilijk te onderdrukken. In mijn werk onderzoek ik hoe ik hiermee omga. Kan ik ongemak omarmen? Ontwijk of verbloem ik het?'

Mariëlle Veldhuis, Hide,
2018

www.marielleveldhuis.com